

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDEĽNÍČEK

LIDOVÉ MISIE 2019 - MISIJNÍ KŘÍŽ NA BOLATICKÉ ULICI

Duben 2019

Cesta kolem světa - misijní hra 24. 3. 2019

Dětské mše

Kajícný průvod

SLŮVKO FARÁŘE

Misijní kříž

Byl to velký sklad nejrůznějšího sortimentu materiálů pro dřevostavby. Lepené hranoly, desky, stavební řezivo a další a další. Jelikož se většinou pohybuji v jiném prostředí, než jsou takovéto sklady, přiznávám, že mě překvapilo, co všechno je dnes možné sehnat pro stavbu domu nebo něčeho jiného.

Odborný pracovník nám ukázal, který to je – lepený smrkový hranol. Ano, rozměrově nám vyhovuje, odvoz zajistíme, fakturace proběhne...

Proběhlo několik dnů, možná dva až tři týdny a šel jsem se podívat, jak vypadá. Přiložili jsme horizontální břevno přes vertikální a najednou tu ležel ve stodole přede mnou. Misijní kříž. Mohutný, mlčenlivý, ale „mrtvý“.

Zase několik dnů uteklo a stále ležel ve stodole. Prošel povrchovou úpravou – několikerým nátěrem, ale stále to byl pouze velký kus dřeva.

A pak jsme na něj položili podle šablony kovová písmena, tvořící dvě slova – „LIDOVÉ MISIE“ a letopočet „2019“. Byť stále ve stodole – najednou ožil! Už to nebylo mrtvé dřevo, byl to jasný svědek pro budoucnost.

Šikovní muži ho pak přenesli do kostela, kde spočinul před oltářem v místě, které je vlastně takovou „centrální křížovatkou“ posvátného prostoru. Zaplnil plochu, kam lidé chodí, kterou různě překračují, kde se pohybují. Nedal se přehlédnout.

A pak po týdnu bohoslužeb, promluv a kázání, po dnech adorací se ho dotkla slova požehnání a dopadly na něj kapky svěcené vody. Znovu byl uchopen stejnými muži, kteří ho vnesli do kostela sv. Martina, aby ho v sobotu 30. března 2019 z tohoto chrámu vynesli a předali několika skupinám ochotných a silných mužů z Dolního Benešova a Zábřehu. Ti ho na svých ramenou dopravili až na místo, kde byl vsazen do země, přesněji řečeno do úchyty, který ze země díky obětavosti několika šikovných pomocníků vyrostl.

Není to Golgota, je to půda Dolního Benešova. „Vyrůstá“ z půdy, která je naše, z které jsme byli dle biblického vyjádření „uhněti“, z půdy – tedy prachu, do kterého se vrátíme.

Tento kříž má být stromem, který přináší ovoce Ducha – lásku, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon...

...Neshánějme se po slávě, není to k ničemu, nechovejme se k sobě navzájem vyzývavě, nebuďme mezi sebou závistiví (Gal 5,22.23.26).

Misijní kříži, buď naším majákem, ať nebloudíme nebo neztroskotáme.

Misie s dobrým koncem

Když jsme se podívali do Farního zpravodaje k lidovým misiím, tak jsme si s manželkou řekli, k tomu si musíme sednout a pouvažovat, co stihneme, co vypustíme. Rozdělit si to mezi sebou tak, abychom nenechali rodiče, co mají dohromady 180 let doma delší dobu samotné. Než jsme si k tomu sedli, je sobota před misiemi a něco se s mým tělem děje, teplota stoupá pomalu k 39 stupňům... horký čaj, medicína, postel, peřina a pocení. Horečka ustupuje, v úterý ještě frkám, chraptím, smrkám. Teplota klesla, snad ve středu už něco z misií stihnu, rodina se bouří, dědo není ti 20 ani 50 let, ještě tě potřebujeme. Ve čtvrtek se podařilo navštívit kostel, adorovat při výstavu Nejsvětější svátosti, vyzpovídat se, zajet domů se ohřát a účastnit se aspoň večer mše svaté. V pátek zase misie opouštíme, máme pohřeb v rodině, strýček 90 let, a tamější duchovní otec v promluvě říká, toto je krásný pohřeb, zemřelý pomalu umíral v kruhu rodiny, zaopatřený Nejsvětější svátostí na svou poslední konečnou pouť.

V sobotu 30. 3. misie vrcholí mší svatou se sváteční promluvou a požehnáním misijního kříže. Z kostela se vydáváme průvodem přes střed našeho města ulicemi Nádražní, Záhumenní na Bolatickou. V čele průvodu je nesen misijní kříž mladými, zdravými muži, kteří se u něj pravidelně střídají - myslivci, hasiči, lidovci atd. Za zpěvu písní č. 828 a č. 801, mezi slokami se modlíme: Otče náš, Zdrávas Maria, Sláva Otci. Jde se ulicí Záhumenní, obytnou čtvrtí, kde takový průvod ještě nikdy nešel, je to zážitek, o kterém se nedá vypovídat, ten se musí prožít. Účast je hojná, jen škoda, že značná část farníků našeho města takovou událost nevyužila, kdy další takový průvod s misijním křížem přes naše město bude. Kříž je donesen na místo ustavení na ulici Bolatické, poblíž vlakového přejezdu. Za pomoci jeřábu je uložen do připraveného, kovového stojanu za potlesku přítomných. Po modlitbě Věřím v Boha jsme zazpívali píseň číslo 982 Bože, chválíme tebe a českou hymnu. Kéž nám tento kříž připomíná to dobré v nás, Boha v našem srdci ať jej můžeme rozdávat ve své rodině, svým blízkým, sousedům a známým.

Kéž se nám daří měnit svět kolem nás tím dobrým co je v nás, ale hlavně ať je vidět Boha v nás (jak nám to v sobotní promluvě říkal otec Tomáš) ať měníme sebe k dobrému, pustíme do svého srdce Boha, a tak ho budeme vidět i v druhých lidech. Kéž nám tento misijní kříž i týdenní misie dají mnoho dobrého do života naší farnosti i našeho města. Moje prožití misí skončilo s dobrým koncem jako v pohádce.

VŠ

Dětské mše – kaple sv. Kříže

Misie začaly zábavnou misijní hrou a končily stavěním obrovského misijního kříže. Každý měl možnost být na mši svaté. Přivedl jsem kamaráda Matěje, který byl v kostele poprvé a říkal, že se mu tam moc líbilo a chce jít se mnou někdy zase. Dávali jsme panu faráři každý den obrázky, které jsme malovali. Po mši byla vždycky hra, u které jsme se moc smáli a zpívali jsme písničky a misijní hymnu, kterou učím doma mladšího brácha zpívat. Byl to moc hezký týden. Těším se na další misie, až mi bude asi 26 let.

J.D.

Lidové misie

Misionáři byli ještě jednou nohou v kostelní bráně a já dostala otázku, co mi přinesly právě ukončené lidové misie.

Zúčastnila jsem se jen části bohatého programu – některých večerních mší a následných promluv a kajícího průvodu ke kříži na Hájecké ulici. Kázání otce Tomáše mě doslova uchvátila, některé promluvy méně a některé mě neoslovily vůbec.

Na konci toho všeho jsem si ale uvědomila, jak já jako moderní člověk (alespoň se za něj považuji) mám obrovskou výhodu ve svých křesťanských kořenech, jak moc je potřebuji k tomu, abych se uměla orientovat v rychlé současnosti a vztazích. A že tato zakořeněnost mi může pomoci zůstat otevřená všemu, co mi přinese budoucnost.

No a většinou dostávám nějaký bonbonek na závěr, tak se nechám překvapit, co mi ty letošní lidové misie opravdu časem přinesou.

KD

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI DUBNU

Sbírka na OPRAVY – oprava utrhlého plechu římsy

– neděle 14. 4. 2019

Sbírka na CHRÁMY V IZRAELI

– odesílá se celá na opravy křesťanských chrámů v Izraeli – Bílá sobota u Božího hrobu 20. 4. 2019

Sbírka na KNĚŽSKÝ SEMINÁŘ

– odesílá se celá na potřeby Kněžského semináře v Olomouci
– neděle 21. 4. 2019

PLODY MISII PRO MISIONÁŘE

Lidové misie v Benešově se pro mě zapsaly také jednou mimořádnou událostí. Misiím se věnuji už několik let. Často zvláště před misiema se mi nahromadí tolik práce, že bych mohla rozdávat. Nejinak tomu bylo i tentokrát. Možná spíš ještě náročněji než jindy. Už asi měsíc máme vyměňená okna v celém velkém domě. Je to asi 8 velikých trojkřídových oken + cca 13 malých a menších. Při jejich výměně jsem musela být venku, protože doma se vůbec nedalo nikde být. Všude hromady prachu, sutě. Po skončení práce jsem se mohla vrhnout na úklid, ale ouha, vlivem neočekávaných povinností se úklid velmi zbrzdňoval. Říkala jsem si: „Jak to všechno zvládnu do velikonoc, kdy mají přijít hosté“. Náš dům totiž využíváme s manželem také jako malý rodinný penzion ve Vranově nad Dyjí.

Protože mám celkem častou zkušenost, že Pán Bůh nikdy nezůstane dlužen nic, co mu dáme (třeba ze svého času), snažila jsem se zůstat klidná a naplno se věnovat misiím. A co se nestalo.

Při jedné návštěvě došla řeč i na to jak to máme doma a čím žijeme. Když se naši milí hostitelé dověděli, že máme penzion, ale momentálně není možné přijet, protože pokoje ještě nejsou uklizené, neváhali a nabídli pomoc. A opravdu vše klaplo a dnes přijeli a už udělali takový kus práce, že jsem s velikou vděčností děkovala Pánu Bohu za pomoc. Věřím, že vše se povede uklidit a další hosté budou srdečně vítáni. A našim velkým dobrodincům kéž Pán Bůh odplatí jejich velikou štědrost a i oni jako mnozí, kteří přijíždí, zde načerpají také radost a sílu pro další cestu v životě.

Jménem misijního týmu děkujeme za setkání s mnohými z vás v Benešově. Byla to setkání často povzbudivá. Zůstáváme spojeni v modlitbě. Přejeme vám i sobě, abychom nikdy nezůstali v zajetí prostřednosti (jak se to říká v křížové cestě) a jednou se sešli v nebeském království.

Jménem svým děkuji mému manželovi,
že se na misiích mohou podílet.

Magdaléna Jírová
FATYM Vranov nad Dyjí

Host v naší farnosti

P. Mgr. Jan Jurečka

V neděli 17. března navštívil naši farnost jeden ze dvou novokněží vysvěcených 30. června loňského roku v Katedrále Božského Spasitele v Ostravě, Jan Jurečka.

Sloužil zde všechny tři nedělní mše svaté. Po každé z nich uděloval farníkům novokněžské požehnání.

Po poslední mši svaté, ač už unavený a hladový, věnoval ještě svůj čas pro náš Nedělníček, aby nám o sobě něco pověděl, a my se s ním touto cestou malinko seznámili.

„Otče Jane, do naší farnosti vás přivítal přede mší svatou už otec Pavel. A já vás vítám za všechny čtenáře Nedělníčku ve farním sále. Abychom věděli, kdo je ten novokněz, který nám dnes žehnal, povězte nám něco o sobě.

„Jmenuji se Jan Jurečka. Narodil jsem se 6. října 1986 v Čeladné. Se svými rodiči a dvěma sourozenci jsem žil v Ostravě Hrabové. Mám o čtyři roky mladšího bratra Tomáše a o rok a půl starší sestru Alžbětu. Má dva syny a tak já mám dva synovce, Jakuba a Josefa.

Vystudoval jsem Biskupské gymnázium v Ostravě. Protože jsem nechtěl studovat hned dále, nastoupil jsem do zaměstnání. Pracoval jsem rok v automobilovém průmyslu. Po roce práce jsem začal studovat Vysokou školu Báňskou, obor - enviromentální inženýrství. Tam jsem byl rok a půl a pak už přišlo rozhodnutí jít do semináře.“

„Kdy přišel ten zlomový okamžik stát se knězem a jak jste pocítil a poznal vaše povolání ke kněžské službě?“

„Pán Bůh mi to dal najevo velmi jasně a zřetelně. Přestože jsem z věřící rodiny a také jsem byl ministrantem, tak jsem na to nikdy v dětství nepomyslel. Přišlo to najednou.

V srpnu 2009 jsem se zúčastnil diecézního setkání mládeže ve Zlatých Horách, a tam při jedné večerní modlitbě se mi vloudila do hlavy tato myšlenka. Já jsem ji hned zavrhl. Usoudil jsem, že na to prostě nemám a že je jistě mnoho vhodnějších a schopnějších chlapců, kteří se na kněze hodí.

Ale dalšího půl roku mě tato myšlenka držela a já se začal o to více zajímat. Začal jsem vyhledávat různé články a literaturu o Božím povolání a kněžství. Což mě před tím nikdy ani nenapadlo.

V září 2009 navštívil naši zemi papež Benedikt XVI. a já se zúčastnil setkání Svatého otce s vysokoškoláky s vysokoškolskými profesory v Praze a pak také o svátku sv. Václava slavnostní mše pro mládež ve Staré Boleslavi. Tam Svatý otec vybídl chlapce, kteří uvažují o kněžství, ať do toho jdou. To byl pro mě takový druhý impulz. Pak následovalo ještě několik drobnějších znamenání a já se rozhodl, že do semináře půjdu. Ukončil jsem studium na VŠB. Byl jsem ujistěný, že do semináře nastoupím, ale ještě jsem to chtěl nechat trochu uzrát a něco přes rok jsem pracoval, abych měl nějaké peníze na studium. V roce 2011 jsem nastoupil do Teologického konviktu, který trval rok, a pak následovalo studium na Teologické fakultě, které trvalo pět let. Bylo dobře, že, jsem nastoupil do semináře právě v tomto roce, protože se tam sešel velmi dobrý kolektiv. Šel jsem tam s tím, že pro studium udělám maximum a že nechám rozhodnout své představené, jestli se mám ty správné dispozice pro kněžství.“

-, A pak následovalo Jáhenské svěcení. Kdy to bylo a kde jste prožíval jáhenskou službu“?

Jáhenské svěcení jsem přijal 17. 6. 2017 v Opavě a jáhenskou praxi jsem vykonával v Ostravě Svinově. Tam se mi líbilo. Pana faráře o. Jana Larische jsem znal a také některé lidi v této farnosti. Bylo to v Ostravě, tak že jsem nešel do něčeho úplně nového. Byl jsem na domácké půdě. Na ten jáhenský rok moc rád vzpomínám, protože jsem se tam hodně naučil. Jednak co se týče administrativy, ale i na ostatní úkony: křty, biřmování, svatby, pohřby. Šáhnul jsem si tam téměř na všechno.

Ale ještě v začátku své jáhenské služby jsem dostal také jedinečnou možnost vycestovat na čtyři týdny do Texasu. Otec Stephen Nesrsta, z texaské farnosti New Corn hill, zve každý rok tři jáhny, aby poznali Texas, jak to u nich funguje. V této oblasti žije mnoho obyvatel, kteří mají moravské předky. Takže se můžete setkat ještě s některými, aspoň trochu česky mluvícími lidmi.“

-,Je to v Texasu jiné než u nás?““

„Ano, je to jiné. Tak například farnost si musí sama na sebe vydělat. A tak pořádají různé akce jako třeba grilování nebo tomboly. Oni si koupí vstupenku třeba za 10 dolarů a tím podporují farnost. Dále, v každém kostele, i v malé vesničce, visí Americká vlajka a vlajka Vatikánu. Také je tam dost horko, v době, kdy jsme tam byli / červenec - srpen/ tak teploty sahaly ke čtyřicítce. Všude klimatizace, i v kostele. Lidé

nechodí pěšky, jezdí všude v klimatizovaných autech, jednak kvůli horku, a také proto, že jsou tam velmi levné pohonné hmoty.

Nepotřebují chodníky, takže tam ani nejsou. Jít se projít, je velmi nebezpečné. Protože auta jezdí dost rychle a také proto, že nejsou na chodce zvyklí. Moc se mi tam líbilo. Byl to krásný začátek mé jáhenské služby, na který velmi rád vzpomínám.“

- „*A pak už vyvrcholení – kněžské svěcení. Kdy to bylo a kam vás otec biskup poslal sloužit?*““

„Kněžské svěcení jsem přijal 30. června 2018 v Katedrále Božského Spasitele v Ostravě. Svou primiční mši svatou jsem sloužil v pátek 6. července v 15.00 hodin v dřevěném kostele sv. Kateřiny Alexandrijské v Ostravě-Hrabové.

Otec biskup mě pak poslal do Kopřivnice, kde sloužím jako farní vikář – kaplan. Kopřivnice je dost velká farnost, patří k ní ještě 5. km vzdálená Lubina. V Kopřivnici chodí na mši okolo 700 lidí a v Lubině okolo 250 lidí. Upřímně řečeno jsou tam úžasní lidé, vstřícní, otevření, komunikativní, ochotní a je opravdu radost tam sloužit.

Taková zvláštnost nastala, když jsem tam nastoupil. Většinou, když přijde novokněz do farnosti, tak je tam pan farář, který ho seznámí, jak to tam v té farnosti chodí, jaké jsou tam zvyklosti, protože v každé farnosti je to trochu jiné. Tak to u mě neproběhlo, protože v Kopřivnici proběhla také výměna faráře a my jsme tam nastoupili oba v jeden den jako nováčci. Nevěděli jsme nic. Dokonce jsme ještě večer zjišťovali v kolik hodin je následující den mše svatá, protože tři zdroje, ze kterých bylo možné čerpat, se neshodovaly. Jinak já jsem člověk, který se rychle přizpůsobí, a po čtrnácti dnech jsem už neměl s ničím problém. Už jsem byl jako doma.

- „*Můžete nám ještě říct, jak přijala rodina vaše rozhodnutí? Tušili, kam směřují vaše kroky? Jak to přijali sourozenci i rodiče?*“

„Tu chvíli, kdy jsem rodičům řekl, že jsem si podal přihlášku do semináře, si dobře pamatuji. Neptal jsem se na nic, jen jsem jim to oznámil. Řekl jsem, že jsem se tak rozhodl. Oni mi řekli, že to už tak trochu tušili, ale ať si to dobře rozmyslím, protože to není jednoduchá cesta, kterou jsem si zvolil. Nechali to na mě a podporovali mě v tom.

Sourozenci to také přijali dobře a vekou podporu jsem měl i ve farnosti.

Akorát se teď nevidáme tak často, jak bychom chtěli. S rodiči tak jednou za týden, nebo dva. Se sestrou také tak. Někdy také přijedou oni za mnou. S bratrem se vídám méně, protože on jezdí dost po světě za prací.

- „*Prozrad'te našim čtenářům něco z vašeho soukromí. Jaké jsou vaše koníčky? Jaké aktivity máte rád? Co děláte, když máte čas, nebo jak byste ho trávil, kdybyste ho měl více?*“

„Mám rád sport, hlavně fotbal. Ač jsem ho nikdy aktivně nehrál tak jsem trénoval v Pustkovci žáky. To bylo ještě před seminářem. Možná jsem jediný kněz v diecézi, který má trenérskou licenci. Je už sice asi pět let prošlá, ale dá se obnovit. Je to taková vyšší třída, nazývá se UEFA B licence. Teď na trénování není prostor, ale možná časem.“

V současné době mám rád turistiku, rád se procházím. Nedávno jsem navštívil Tatry. To bylo moc pěkné. Tak že ty procházky mám rád. Jezdit na kole mě moc nebaví, ale zato jízda vlakem mě uchvátila. Když můžu tak se vlakem projedu. Tak teď taková perlička: měli jsme nějakou akci se spolužáky, někteří jeli ze Žiliny. Já jsem jim jel naproti, ale vzal jsem to přes Košice. Ale to by bylo na dlouhé vyprávění, zkrátím to, takže jsem jel z Ostravy do Prahy přes Košice. Jízdu vlakem mám rád.

A ještě mám jeden koníček, ale to už jsem strašně dlouho nedělal, rád jsem stavěl plastické modely letadel. Naposled jsem na to sáhnul tak před třemi, čtyřmi lety. Mám dva modely, ke kterým by bylo třeba si sednout, ale to je činnost, která potřebuje svůj čas, a ten chybí.“

- „*Otče, ještě poslední otázku, kterou dávám na závěr všem hostům, se kterými hovořím. Jaké je vaše oblíbené a také neoblíbené jídlo?*“

„Tak já začnu od konce. Není žádné jídlo, které bych nesnědl. Kdysi jsem měl problém s rajskou polévkou, ale teď už nemám, protože není každý den.“

Ale když slyším tuhle otázku, tak mě vždy jako první napadne bramborový salát s řízkem, ale já mám rád asi všecko. Moc rád si dám nějakou dobrou pizzu, a také těstoviny, třeba těstovinový salát.

- „*A co mořské potvory?*“

„Tak s tím také nemám problém, jedl jsem chobotnici a také nějaké krevety, a když to bylo osmaženo tak ani nebylo znát, že je to něco takového. Nemám nic, co bych nemusel, možná něco přijde časem.“

- „*A sladké?*“

„Tak to mě právě teď napadlo, dobře upečená domácí bábovka ke káfičku, to mám moc rád.“

- „*Děkuji vám, otče Jane za vaši návštěvu u nás, za novokněžské požehnání, které naši farníci od vás obdrželi a také za čas, který jste, ač už unavený a hladový obětoval našemu Nedělníčku.*“

„A já vám přeji, aby nastávající „Lidové misie“ přinesly do vaší farnosti hojné požehnání.“

Připravila Marie Ohřálová

Světki - více, či méně známí

SVATÁ ZITA 27. dubna

postavení: služebná

narozena: kolem roku 1212 v Monsagrati- Itálie

zemřela: 27. dubna 1272 v Luce- Itálie

patronka: hospodyň, poslíčků, domácích zaměstnanců,

Pochází z obce Monsagrati v Toskánsku. Z důvodu bídy se ve 12 letech stala služebnou v rodině Pagana Fatinelliho. Přes všechno dobré i zlé tam žila jako pokorná, čistá a věrná služka 48 let, až do své smrti.

LÍBÍ SE TO JEŽÍŠI, NEBO NELÍBÍ?

Narodila se r. 1218 v Monsagrati, nedaleko města Lucca v Itálii. Rodiče byli chudí vesničané živící se zemědělstvím. Strýce měla prý poustevníkem a starší sestra Markéta vstoupila do cisterciáckého řádu. Maminka upozorňovala Zitu na všechno, co se Bohu líbí a co ne. A tak Zita si stanovila své náboženské zásady tím, že se vždy i později ptala sama sebe: "Líbí se to či ono Ježíši, nebo nelíbí?"

Po smrti otce se matka s dcerou ocitly v tíživém postavení. V roce 1230, kdy bylo Zitě 12 let, se pro ni ve městě Lucca naskytla možnost sloužit v bohaté rodině Pagana Fatinelliho obchodujícího s vlnou a hedvábím, a tak ji tam maminka dovedla.

V nové rodině měla sice celý den mnoho práce, ale den začínala modlitbou, na kterou si přivstala a brzo ráno, kdy ještě panstvo spalo, mohla každý den chodit na mši svatou do blízkého kostela sv. Frigidiána. Také co nejčastěji chodila ke svátostem a potom celý den pilně s Ježíšem a pro něho pracovala. K Ježíši i během dne vysílala střelné modlitby a úkony lásky. Protože pracovala s láskou a radostí a snažila se o co nejlepší vztah k dalším služkám, žila s nimi v přátelství. Nesnášela jen špatné a dvojsmyslné řeči, to se dotýčného snažila pohledem nebo i slovy zarazit.

S panstvem to bývalo o něco těžší, protože paní bývala panovačná, pán zase prchlivý a tvrdý. A děti domu ji škádlily. I když musela snášet příkoří, vše přecházela mlčením a nikdy svůj postoj nezměnila. Pokud se vyskytly ústrky a obviňování, snášela je Zita s odevzdaností do vůle Boží, přijímající je jako zkoušky.

Jedním z dalších pravidel Zity prý bylo, že "služebná není zbožná, není-li pracovitá". Počáteční krivdy i podezírání panstva po čase ustalo. Paní říkala manželovi, že když má Zita vše v pořádku, ať si běhá do kostela, lépe než za radovánkami jako jiné. Zita chodila oblékaná vždy velmi prostě, ale vkusně. To, že neměla zájem o muže, pokládali spolu sloužící za nenormální. Zita ale byla laskavá a vlídná. Po různých zkouškách jí všichni projevovali úctu a panstvo jí později udělalo představenou ostatního služebnictva. Byla také vyhlášenou kuchařkou a podle legendy byla její rádkyní Panna Maria.

Zita přes svoji chudobu byla mimořádně štedrá a v lásce k chudým vynalézavá. Schovávala prý pro ně polovinu svého jídla a vyřazené obnošené šatstvo pečlivě čistila, spravovala a pak rozdávala nejchudším. Známé vyobrazení Zity ukazuje vánoční příběh, kdy pán jí pro velkou zimu půjčil svůj kožich, který Zita s poslušností přijala. V kostele pak uviděla zimou se třesoucího žebráka, tak kožich svlékla a se slovy, že mu ho půjčuje, chudého starce do něj zabalila. Po bohoslužbách pak žebráka s kožichem marně hledala. Se strachem a s pláčem po návratu vyprávěla pánovi, co se stalo. Ten se velice rozzlobil, ale v poledne přišel žebrák s radostnou tváří a děkováním kožich vrátit. Proto se pan Fatinelli usmířil a Zitě už důvěřoval.

Až do své smrti, v 60 letech po pětidenním onemocnění zimnicí, žila v domě svých pánů jako pokorná a věrná služebná, které si stále více vážili.

Vzápětí po její smrti začal veřejný kult, k němuž se přidružily zázraky. Místní kult schválil po čtyřech letech z vlastní autority biskup Luccy. S očekávaným blahorečením se v roce 1652 uskutečnila její exhumace a její tělo bylo shledáno neporušené. Papež Inocenc XII. ji prohlásil blahoslavenou 5. 9. 1696 a Pius XII. ji vyhlásil patronkou sloužících.

Její neporušené tělo bylo uloženo v toskánské Lucce v chrámu San Frediano, kde jsou prý pohřbeni i sv. Frigidian a Richard z Wessexu.

Marie Ohřálová

PRO ZASMÁNÍ

Dva muži byli lovit jeleny. 😊

Povedlo se jim zastřelit jednoho opravdu velkého. Tak ho každý chytli za jednu nohu a táhli jej lesem směrem k autu.

Potkal je hajný, a když zjistí, že mají lovecká povolení v pořádku, řekl: „Jestli se neurazíte, poradím vám. Bude se vám ten jelen líp táhnout, když ho místo za nohy vezmete za parohy.“

Ti dva si řekli, že hajný asi ví, o čem mluví, tak ho každý chytil za jeden paroh, a opravdu to bylo o mnoho snazší.

„Hajný měl pravdu, takhle to jde daleko líp,“ říká jeden.

„No jo, ale vzdalujeme se od auta.“

Pán si v tramvaji stěžuje sousedovi: „Ta dnešní mládež je ale nevychovaná.“

„Proč, vždyť vás pustili sednout?“

„To jo, ale manželka stojí!“

Zvoní mobil v posilovně, zvedne jej funicí muž:

„Prosím.“

„Ahoj, miláčku, jsi v posilovně?“ ptá se žena.

„Ano, jsem, co potřebuješ?“ odpoví muž otráveným hlasem.

„Tak to je fajn. Já jsem ti jen chtěla říct, že ten kožich, jak stál šedesát tisíc, tak ho zlevnili na čtyřicet. Že si jej můžu koupit?“ škemrá žena.

„Ale jo.“

Tak to je super, ty jsi dnes tak zlatý! Tak čau,“ zaševlí sladkým hlasem žena a zavěsí telefon.

Muž v posilovně zavěsí také a se zvednutým telefonem nad hlavou zakřičí: „Chlapi, nevíte, čím je to telefon?“

Dva chlapi loví kachny a po několika neúspěšných hodinách se jeden z nich ptá: „Hele, člověče, nějak nemůžeme nic ulovit, nevíš, čím by to mohlo být?“

„No... Podle mě je to tím, že ty psy neházíme dostatečně vysoko,“

Nejbohatší muž ve městě si stěžuje faráři: „Proč o ně každý říká, že jsem lakomec a držgrešle? Každému říkám, že až zemřu, polovinu svých peněz dám na kostel.“

Kněž přikývne: „To mi připomíná příběh o praseti a krávi. Farmář i jeho sousedé měli krávu velmi rádi, zatímco prase nebylo oblíbené ani trochu. Prase to nemůže pochopit, a tak se zeptá krávy:

Jak je možné, že tě všichni mají tak rádi, krávo? Lidé o tobě říkají, že jsi dobrá, protože jim dáváš každý den mléko, máslo a smetanu. Ale já jim dávám víc. Ze mě mají sádlo a šunku – úplně všechno užítkoví. A přesto já nejsem vůbec v oblibě, a ty ano. V čem to vězí?

Kráva se podívá na prase a odpoví: Možná to bude v tom, že já dávám, i když jsem ještě naživu.

V restauraci hotelu se baví veselá společnost vyprávěním vtipů,

„Víte, jaký je rozdíl mezi kokosovým ořechem a Skotem?“

„To nevím...“

„Kokosový ořech vám poskytne vždycky něco k pití, Skot nikdy.“

Velký smích.

Vtom u sousedního stolu vstane cizinec a povídá:

„Promiňte, že vyrušuji. Jsem totiž Skot. Chcete se napít?“

„Ano, rádi,“ nadšeně přikyvuje společnost. „Tak si jdete koupit kokosový ořech.“

(Z knihy Nezbedův humor M. Ohřálová

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Svědectví víry

Mladá dívka jménem Anna si sehnala prázdninovou brigádu v hotelu u moře. Jejím úkolem bylo uklidit každý den deset pokojů. Během léta se Anna setkala s nejrůznějšími zajímavými lidmi, dokonce i s několika celebritami. Ale mezi všemi lidmi, které potkala, zvláště vyčníval jeden muž. Říkala mu pan Smith.

Pan Smith přijel jednou o víkendů a měl s sebou zavazadlo pouze na jednu noc. Když Anna přišla uklidit jeho pokoj, vystrčil hlavu ze dveří a řekl: „U mě neuklízejte. Dejte mi jen pár čistých ručníků.“ Další dva dny to probíhalo stejně. Teprve v polovině týdne dovolil pan Smith Anně, aby mu uklidila. Během úklidu si s ní povídal a dokonce jí pomohl ustlat.

Jednou v sobotu Anna uklidila svých deset pokojů jako obvykle, včetně pokoje pana Smithe. Po službě se vydala do kostela na mši na půl pátou. Najednou vedle ní zastavilo auto. Byl to pan Smith. „Nechcete svězt?“ zeptal se. Odpověděla, že jde do kostela a že bude ráda, když ji tam vezme.

Když Anna nastoupila, začal se jí pan Smith vyptávat na spoustu věcí: Jak často chodí na mši? Proč tam chodí, když její vrstevníky to většinou nezajímá? Bývají tady dobrá kázání? Chodí pokaždé k přijímání?

„Zajděte a uvidíte,“ odpověděla Anna.

Když dorazili ke kostelu, zeptal se pan Smith Anny, zda může jít na mši s ní. Pocítila trochu obavu z toho cizince a jeho podivných otázek. Ale uklidnila se, když si pan Smith klekl, zavřel oči a po celou dobu mše takto zůstal.

Na konci bohoslužby pan Smith vstal a chvatně odešel, aniž by se s Annou rozloučil. Druhý den šla Anna uklidit jeho pokoj, ale kufr byl pryč. Na jeho místě ležela malá krabička a u ní dopis. Otevřela jej a četla. Stálo tam něco v tom smyslu:

Milá Anno, dárek v krabičce je výraz díky za tu krásnou věc, kterou jste pro mě udělala, i když o tom nevíte. Moje manželství se začalo poslední dobou hroutit – až tak, že jsem nakonec své ženě řekl, že na pár dní odcházím z domu, abych si o všem popřemýšlel. Čím víc jsem však přemýšlel, tím jsem byl zmatenější.

A pak jste přišla vy. Řekla jste mi: ‘běžte a uvidíte’. Vaše čistá víra v Boha mě hluboce zasáhla. Když jsem byl s vámi na mši, bylo to poprvé za posledních deset let. Během bohoslužby mi Bůh pomohl pochopit kořen mých problémů a vnuknul mi touhu zůstat se svou ženou.

Vracím se domů, vděčný bohu a vám za to, že jste pro mě byla paprskem světla ve chvíli, kdy celý svět okolo byl temný. Nikdy nezapomenu, jak jste mi pomohla obnovit mou víru.
Pan xxx

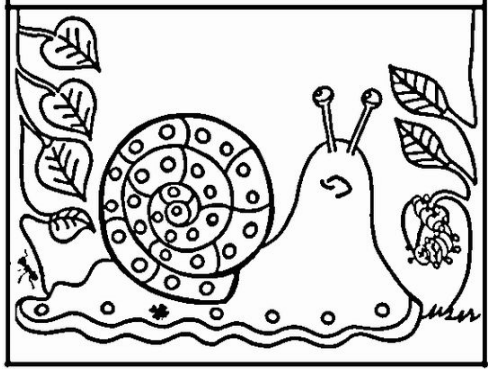
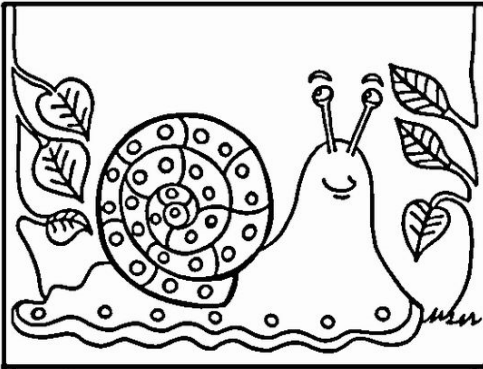
V malé krabičce ležel zlatý řetízek s nádherným zlatým křížkem.

(Z knihy Braina Cavanaugha „Kam patří mořské panny“ vyd. kan 2004)

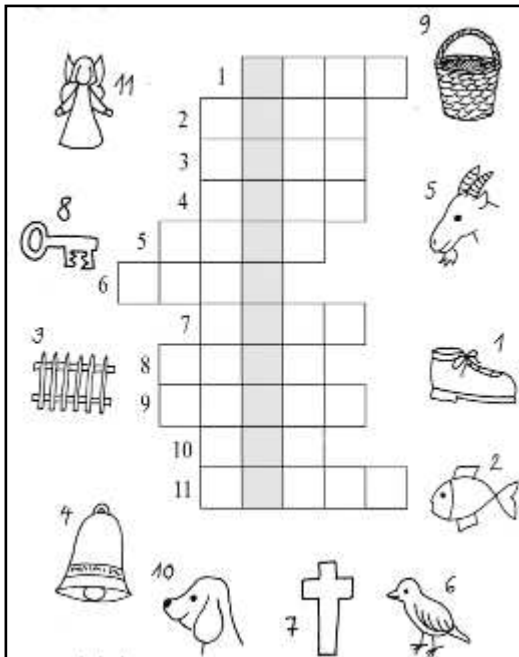
M. Ohřálová

Nedělníček dětem

Najdi 7 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele,

nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz

do neděle 28. dubna

Tajenka z minulé doplňovačky zní:

„DALEKOHLED“

Soutěže se zúčastnilo celkem 11 dětí. Z Dolního Benešova 6, ze Zábřehu 4 a 1 přespolní. V krabičce bylo 0 odpovědí a 11 odpovědí přišlo na email.

1. cena – kniha- Strašidelné město – Oliver Bohdal, 10 let – Zábřeh;
 2. cena – kvarteto – St. Zákon – Valerie Galambošová, 9 let – D. Benešov
 3. cena – Pexeso – Vojtěch a Julie Janečkovi - 5. B; 1. A; Dolní Benešov
- Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na duben 2019

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	8.4.	18.00	Za Josefa Nevřelu a rodiče z obou stran	
Út	9.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	10.4.	18.00	Za + manžele Reinholda a Eleonoru Onderkovy – výroční	
Čt	11.4.	18.00	Na poděkování za 80 let života, za živou a + rodinu	
Pá	12.4.	Záb 18.00	Za Miroslava Vavrečku – měsíční	
So	13.4.	7.00	Za Martu Miekischovou, manžela, syna a rodiče z obou stran	
Ne	14.4.	7.00	Za + Ludmilu Prchalovou – měsíční	Květná
Ne	14.4.	Záb 8.30	Za + Antonína Balarina, švagra Josefa, dvoje rodiče a živou ro...	Květná
Ne	14.4.	10.00	Za Vilibalda Holečka a rodiče	Květná
Po	15.4.	18.00	Za Pavla Faiku a přízeň	
Út	16.4.	6.30		
St	17.4.	18.00	Poděkování za dar života, zdraví, dar mateřství, za živou rodinu...	
Čt	18.4.	18.00	Prosba o požehnání a boží pomoc pro rodinu Janošovou, dcery...	Zelený
Pá	19.4.	17.00	VELKOPÁTEČNÍ OBRADY	Velký
So	20.4.	19.00	Za živé a + farníky	Bílá
Ne	21.4.	7.00	Za padlé vojáky a oběti II.světové války z Dolního Benešova	B.Hod
Ne	21.4.	Záb 8.30	Za Františka Balarina, manželku, syna a dceru	B.Hod
Ne	21.4.	10.00	Za duše + dárců mešních fundací	B.Hod
Po	22.4.	7.00	Za + děkana P.Bedřicha Prchal, rodiče a sourozence	Oktáv
Po	22.4.	Záb 8.30	Za duše + dárců mešních fundací	Oktáv
Po	22.4.	10.00	Za + manžela, rodiče z obou stran, za + zetě,sourozence a duše...	Oktáv
Út	23.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	24.4.	18.00	Za + Jana Vinárka (výroční) a za + otce	
Čt	25.4.	18.00	Na poděkování P.Bohu za 60 let života, za živou a + rodinu	
Pá	26.4.	Záb 18.00	Za dvoje + rodiče, přízeň, nemocné a za živou rodinu	
So	27.4.	11.00	Svatba se mší svatou	
So	27.4.	14.00	Za živé a + důchodce z Dolního Benešova a okolí	
Ne	28.4.	7.00	Za řeh. sestru Fides Petříkovou, rodiče, sourozence a duše v oč...	
Ne	28.4.	Záb 8.30	Za Amálii Pačkovou, manžela, dvoje rodiče, sourozence a přízeň	
Ne	28.4.	10.00	Za Aloise Hartoše, rodiče, bratry a švagra	
Po	29.4.	18.00	Na poděkování P.Bohu za přijaté milosti u příl.70 let života ...	
Út	30.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	1.5.	18.00	Za živé a + členy Bratrstva sv. Josefa	
Čt	2.5.	18.00	Za Jana Gaidečku, manželku, rodiče, sourozence a duše v očistci	
Pá	3.5.	6.30		
Pá	3.5.	Záb 18.00	Za + Vilemínu Balarinovou – výroční	
So	4.5.	7.00	Za + Emila Harazima, za živou a + rodinu a za duše v očistci	
So	4.5.	13.00	Za motoristy (požehnání motoristům na Rynku po mši sv.)	
Ne	5.5.	7.00	Za Ludmilu Rieglovou a rodiče	Odpust
Ne	5.5.	Záb 8.30	Za Helgu Kolarčíkovou, manžela, vnuka, dvoje rodiče a duše ...	
Ne	5.5.	10.00	Za živé a + hasiče z Dolního Benešova a Zábřehu	Odpust

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

Rozpis předvelikonočního zpovídání

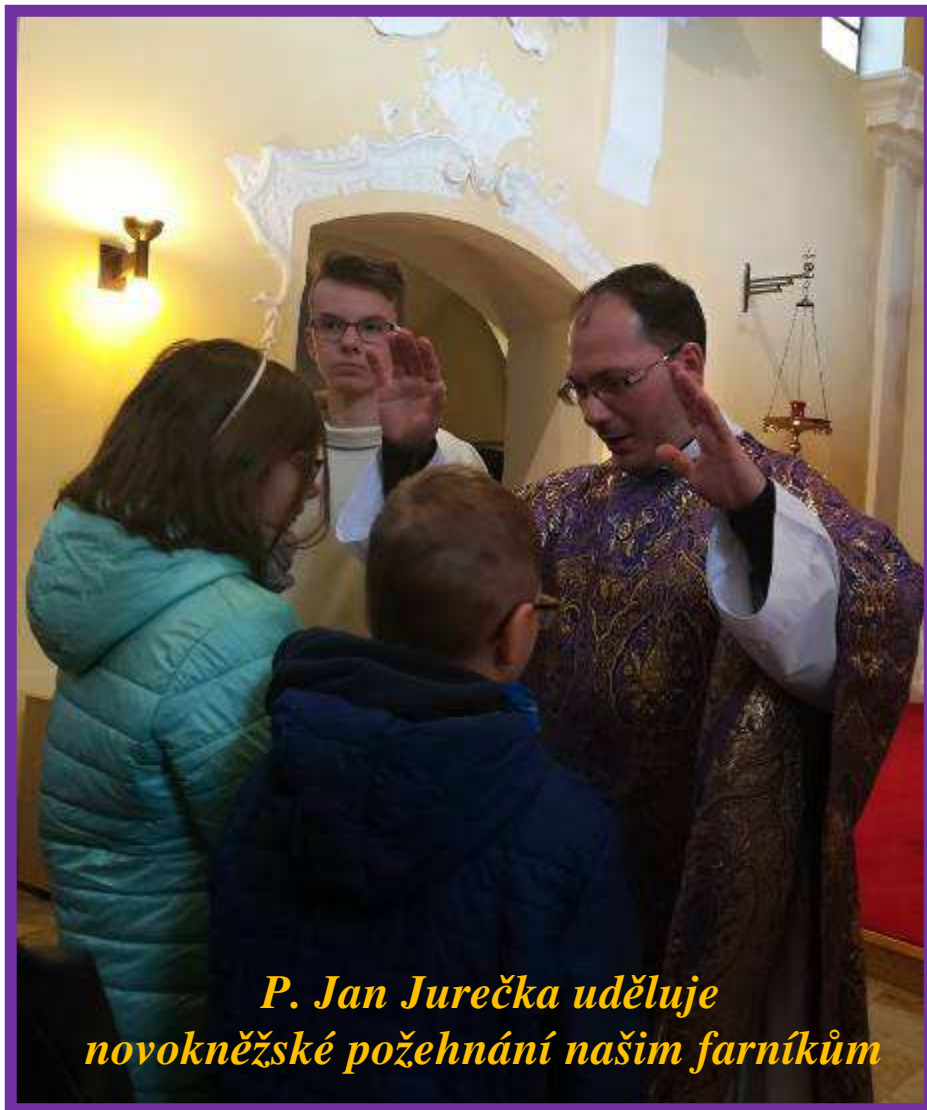
DB – Zábřeh: PÁTEK 12.4. 2019: 15.00 – 17.50 (cizí zpovědník)

**Dolní Benešov: STŘEDA 17.4. 2019: 08.30 – 11.30 (2 cizí zpovědníci)
14.00 – 18 00 (2 cizí zpovědníci)**

Slavnostní mše sv. s průvodem a stavěním misijního kříže v sobotu 30. 3. 2019

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle**

***P. Jan Jurečka uděluje
novokněžské požehnání našim farníkům***

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cyprjána Lellka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917